

Riera, Carme. *Te deix, amor, la mar com a penyora*. Barcelona: Proa, 2a edició, 2011

Contextualització

La narradora mallorquina Carme Riera, també guionista i assagista, es va donar a conèixer el 1975 gràcies a aquest recull de breus narracions, *Te deix, amor, la mar com a penyora*, escrit entre els anys 1971 i 1974 i on mostra tota la seva essència narrativa. La seva obra ha estat traduïda a diverses llengües i l'any 2001 a l'autora li va ser atorgat el premi Nacional de Cultura.

Resum

Aquesta obra es divideix en tres apartats: “*Te deix, amor, la mar com a penyora*”, “*Balcons de tristos somnis*” i “*Recomença la dansa*”. Cadascun es compon d'un petit recull de breus narracions i històries protagonitzades per uns personatges que no es troben dins la “normalitat” del dia a dia de la societat, de la vida quotidiana que veiem nosaltres al nostre voltant. Aquests personatges mostren els seus sentiments i la seva concepció diferent de la vida, en la majoria lligada a unes passions peculiars, per exemple, la més mostrada, l'amor i admiració cap a la mar que fins i tot en algun conte aboca al protagonista a la mort. També apareix molt sovint el tema de l'amor en diferents situacions i amb finals diferents.

Comentari

Carme Riera amb aquest recull de petites històries, això sí, plenes de secrets, aconseguix per un moment que el lector, o almenys en el meu cas, reflexioni durant la seva lectura sobre la vida, sobretot sobre el pas del temps i també sobre tot allò que ens envolta de manera que cada breu relat acumula una idea o simplement un sentiment indescriptible a la nostra ment.

Pot ser l'essència i el que més especial fa la obra és el fet de que aconseguix fer arribar o despertar al lector aquests indescriptibles sentiments que he esmentat i que pot ser en cada persona són diferents de la resta, únics, de manera que així es converteix en un conjunt de testimonis pel qual un pot, fins i tot, imaginar amb llibertat com es senten cadascun dels personatges que protagonitzen les històries, els quals podem observar que, tots i cadascun d'ells, viuen una situació molt distinta de la resta del món, de la resta d'individus que estem acostumats a veure i amb els que estem avesats a conviure dia a dia. D'aquesta manera també he arribat a pensar si hi ha realment gent que pugui “patir” aquest tipus de vida i aquests sentiments, pensaments i situacions que ens expressen els personatges que l'autora ens presenta ja que pareix que no sigui possible, però nosaltres individualment només coneixem una pinzellada de tota la humanitat i aquesta petita part és amb la que convivim i són allò “normal” per a nosaltres. Pot ser allí fora hi ha gent que viu dins aquesta “anormalitat” especial que es descobreix al recull de Carme Riera.

Encara així, darrere aquests comportaments diferents i instints podem trobar algun aspecte amb el qual identificar-nos, o **si no és així**, amb el que arribem a reflexionar i trobar alguna relació de

la nostra vida amb la d'aquests personatges especials ja que sinó ens **hauríem** mantingut indiferents en acabar la nostra lectura i aquest no ha set el cas.

Abans parlava de normalitat, d'aquell àmbit en el que vivim i consideram que és allò normal per a nosaltres. I és que, així d'egocèntrics com arribem a ser la majoria de persones vulguem o no, i la dificultat que ens representa posar-nos en la pell de l'altre i la facilitat que tenim de mantenir-nos indiferents en quant als sentiments dels altres i mirar sobretot pel nostre benefici, moltes vegades hauria fet que aquests personatges que he llegit no haguessin set acceptats per nosaltres, no hauríem mostrat **interès** per conèixer-los ja que ens resultarien estranys, ens podrien arribar a incomodar, i els **deixariem** de banda.

Reprenent el fil de l'obra, els objectes tant especials que apareixen en els relats han aconseguit despertar aquest broll de sentiments que fan que no quedem indiferents, sobretot, en major magnitud, la mar de la qual se'n parla durant tota la primera part "*I a trenc d'alba sempre enyor la mar*". Tots els personatges aboquen la seva vida a aquesta mar, que és segons es veu, el que més estimen.

El fet de viure en un lloc com es Eivissa envoltat d'aquesta atractiva i blava mar, **igual** que a Mallorca, que és el lloc on ocorren totes les històries, crec que ajuda a entendre millor als protagonistes dels petits relats d'aquesta part ja que trobar-se, observar i admirar cada dia un paisatge com és el marí no es una acció que pugui realitzar tot el món. En aquest cas la mar es transforma en un símbol d'admiració dels personatges cap a ella, de tendresa, de felicitat... d'amor. A la història que posa nom a aquest llibre la dona protagonista escriu una carta al seu ex-nuvi, amb el qual va tenir una història d'amor prohibit, recordant la seva història amb enyorança i amb el cor encara ple de sentiments cap a ell. Aquesta noia no pot fer cosa més gran i bonica que dir-li: "*T'enyora, enyor la mar, la nostra. I te la deix, amor, com a penyora*" (p.28). Li regala la mar al seu estimat, com a record de tot el que van viure junts, com a resguard de tot el seu amor.

En la segona història una dona de bons modals en cadira de rodes desitja tornar a veure la mar, l'enyora, desitjaria tenir-la a les seves mans. Encara recorda la primera vegada que la va veure: "*jo volia un bocinet de mar per jugar-hi*" (p.30), "*mai no he tornat a veure aquell blau de mar que un dia, ja fa molt de temps, m'afalagà quan era nina*" (p.31), mai ha tornat a veure-la, i ho conta d'una manera que fa llàstima, com si nosaltres ens posessim baix la seva pell i **forem capaços** d'imaginar aquest melangiós sentiment.

Després trobem històries en les que els personatges es veuen com hipnotitzats per aquesta mar, com si no hi hagués ningú més al seu voltant, només la mar, i cauen rendits als seus braços amb plaer, moren amb ella.

Un altre aspecte peculiar és l'expressió de l'escriptora, l'utilització de mots característics de l'illa de Mallorca. Ho veiem sobretot en el relat "*Noltros no hem tengut sort amb sos homos...*"

present a la tercera part. També apareix a molts de relats l'article salat, tant característic de les illes.

Per tots els motius i aspectes esmentats aquesta obra és plena d'emocions i sentiments i aconsegueix despertar els particulars de cada lector, n'estic segura. És un bon llibre per disfrutar de breus i poc denses històries i submergir-se en el món d'un mateix, arribant a destapar sensacions que pot ser no les podríem descriure amb paraules.

Anabel Ribas Planells

2on btx A